

Bangha Mónika

PIROS MAGASSARKÚ

Félméternyire sem nyitotta a szekrényajtót, amikor éles ütést érzett a jobb szeme sarkában, valamivel a halántéka alatt, amolyan szúrós fajtát, amitől hunyorogni kell, de a bőr is megsérül. Ha a másodperc felosztható lenne, már pár tizednyi másodperce várta az ütést. A maga módján védekezett is, ám a lendülő karja csak félútig jutott, kitérni nem bírt a sebességtől, csak szabálytalan vörös golyónak látszó tárgy elöl, ami a legfelső polcra szabadulva lendült direkt támadásba. Még szerencse, hogy a szemüvegét szinte ébredés előtt felteszi, mosdó, kávé stb. előtt, gondolta Meredith, így legalább a kapufa is kivédett valamit a lövés erejéből. Igazgatni kezdte a sokat kibírt fémkeretes szemüvege szárát, lehet, ezúttal el kell vige a javítóba. Próbálta kikerülni ezt a lehetőséget, mindig maga csavározott, igazított lencsét, ha kellett, orrvédőt, irtózott kiadni a szemüveget a kezéből, még ha percekre is. Úgy volt vele, mint a kisgyerek, aki ha egy gyengébb pillanatában meg is engedi, hogy kimossák a rongyát, ott ül megbabonázva a mosógép előtt, majd a program lejártával, a forgástól szédülten, úgy vizesen magához öleli. Legközelebb pedig majd kétszer is meggondolja. Mert Samu szavaival élve, mit ér a mamatata jó mamaszag nélkül?

Vizes rongydarabot szorított a szeme alá, a vér épp csak megmutatta magát, nem folyt, csupán a bőr pirosodott ki és váltott lassan a szívrágy minden színébe. Hogyan lehetett ezt vörös golyónak nézni, tűnődött szabadon maradt kezében a büntárggyal. Egy égőpiros, lakkozott gála bőrcipőt tartott a kezében, egyenesen a tízcentis sarkánál ragadva meg, mint aki egyelőre nem is készül azt elengedni. Mint aki a büntetést fontolgatja, csak még a tárgyát keresi. Persze, mert veszély esetén sem szünök meg írni, nevetett fel, kellett a labda a futballos metaforához! Pórus járt szemüvege, a kapufa most a mellette lévő kisasztalon hevert. Minden babona ellenére most két okból sem kerülhetett a helyére: a friss horzsolás még sajtott, illetve az amúgy is aszimmetrikus arcára helyezve a jobb szár idegesítően lejtett. Sosem tudta biztosan megállapítani, hogy alapláraton mi volt a gond az arcával

vagy a füleivel – nem, a szemüveggel biztosan nem volt gond, az maga a tökély! Amióta úton-útfélen szelfiket lő, azóta vette észre, hogy a szemüvege mindig csálén áll, egyik szemöldöke teljesen kilátszik, a másikat érinti a fémkeret. Úgyhogy le is mondott a tökéletes fotóról, maradt az aszimmetrikus arcnál, az olyan karakteresen hangzott.

Már visszatért a szekrényhez, szembesülni a tett színhelyével, de még mindig hunyorgott. Lehetett volna ezt a seb, a szemüvegtelenség, vagy épp az ütés számlájára is írni, mindenesetre kissé furcsa volt a világ, amolyan két pohár bor utáni. Ami azért elég elviselhető, gondolta. Ha valamelyik gyermekével történik mindez, akkor most aggódna, ismerte el.

Mikor is vette ezt a cipőt, és főleg miért? A kérdést, amit leginkább költőinek minősíthetünk, már egy kupac ruha közepén, törökülésben ülve tette fel magának Meredith. Válogatás nélkül zúdította ki a szekrény tartalmát a földre, hogy most majd jól kiválogatja, és rendet teremtsen, ha már végre egyedül van itthon egy egész délelőttre, és a folyamat, szinte jelzésként, magától beindult a cipővel. Szeretett figyelni ezekre a jelzésekre, rítusokra, a rendet is ezek mentén képzelte el. Mennyi is az elfekvő idő? Hat óra. Lenne. Már eltelt belőle egy és fél, állapította meg ijedten a kijelzőre pillantva. Hiába a tenni akarás, maga körül szétnézve óriási fáradtságot érzett, mint aki épp teljesítette a maratont. Bemelegítés nélkül. A rendtelenség, a halmozás, a tárgyak, úgy érezte leszívják minden energiáját, mégsem tudott szabadulni búvőkörükből. Sóhajtott.

Már akkor tudta, hogy nem igazán lesz, ahová felvegye, amikor megrendelte. Nem, véletlenül sem volt ösztönös vásárlás, indult be a védekezőmechanizmusa. Egyszer rákattintott, mert épp a piros szín varázsolta el, és elidőzött az oldalon. Aztán ezt jelnek vette a Facebook kémje, és minden gépes ügyködése szünetében bevillantotta a lehetőséget. Később már kényszerszünet lett az unalmas e-mailek vagy végeérhetetlen számítások tengerében. Meredith hálás volt a piros szigetnek, és először gondolkodott el rajta, hogy milyen lenne, ha bevonulna a vörös sarkakon az irodába, persze a megfelelő kiegészítő ruhában, mekkorát nézne a főnöke. Az mellékes, hogy két év gyermeknevelési után most leginkább otthonról dolgozik, az iroda felé pedig már lassan három hónapja nem nézett... Úgy egy hónap múlva az is beugrott, hogy mennyire találna azzal a lakkozott táskával, amit

legutóbbi otthoni látogatása során szerzett egy kézműves vásáron. Azzal sem nagyon tudja, hogy hova tegye, igazából az ökohullám győzte meg, most legalább lenne, amihez társítsa! A végső lökést aztán az adta meg, amikor egy videót nézett kedvenc stylistjével, aki arról beszélt, hogy ne úgy öltözzünk, ahogy érezzük magunkat, hanem használjuk fel a stílus teremtőerejét. Vagyis öltözzünk annak, akinek látni szeretnénk magunkat. Meredith nem tudta, minek szeretné látni magát, de addig eljutott, hogy nem mackónadrágos háziasszonynak vagy nadrágkosztümös aktakucacnak, így annyi hónap után végre rákattintott a *buy now* gombra. Azt csak találgatni tudná, hogy hogyan került végül a nem használt ruhák szekrényének legfelső polcára, ráadásul pár nélkül, mert a film itt megszakadt, mint ifjúkori bulijainak második felében. Ami biztos: még a házban sem használta, mint a gyerekei szokták az újonnan kapott cipőket legalább egy-két napig, az első éles bevetésig. Mert akkor meg kellett volna mutatnia, vállalnia a vágyait, függőségeit, erre pedig nem volt még felkészülve maga előtt sem, nemhogy a férje előtt! Két fő sülyesztő létezik a házban, egyik az ágy alatt egy takaros kis, régi típusú ágyneműtartó, ami csak csúszva-mászva közelíthető meg, a másik pedig egy beépítetlenül maradt felső polc, ami elhelyezkedése alapján nyerte el a szerepét. Ezek a helyek azt teszik a tárgyakkal, mint az okos leány, aki jön is meg nem is, hoz is meg nem is. Van is meg nincs is.

Egy éles nyilallás tudatosította Meredithben, hogy a piros magassarkú nagyon is itt van, itt volt, még ha pár nélkül is, hogy még jobban emlékeztessen hiábavalóságára, ahogyan ez az egész kupac ruha is, rongy, ahogyan apósa mondaná, ezúttal találóan. Halántéka egyre jobban lüktetett, rá kellene nézni, netán meg kellene nézetni, de ő még a fürdőszobai tükörtől is irtózott. Ha nem látja, nincs, ez volt egyik alapfilozófiai paradigmája, élni is lehetett ezzel, ezért voltak a sülyesztők, de most hirtelen minden idezúdult a lába elé, most légy okos, leány.

Ahogy egy tévés adásban látta, maga mellé szerelt három szemeteszákot: egyikbe teszi azokat a cuccokat, amiket nemes egyszerűséggel kidob, másikba azokat, amiket valaki ismerősnek ajándékozna, szigorúan megnevezve az ismerőst, harmadikba pedig a segélyszervezetek számára gyűjt. Ami megmarad, azt visszaakasztja szekrénye nem létező üres helyeire. Miközben ezen ügyködik, erősen próbálja nem előre látni,

hogy hetekig fognak a zsákok heverni az előszobában, ruhák benne helyet változtatni, kikérezkedni. Majd lassan, szinte üresen kiszivárogni a garázsba. A tévés adással ellentétben ő egyedül volt a halom közepén, szeretett magányosan lenni a pácban, saját érveit nagyobb valószínűség szerint fogadta el, számadással is csak magának tartozott. A megbocsátás, na, egyedül az nem ment.

Hiába itta meg a második kávé is, egyre fáradtabbnak érezte magát. A ruhák port kavartak körülötte, egyre jobban zavarta a nyálkahártyáját, a gyomra is zavarogni kezdett. Beugrott, hogy hasonlóan szokta magát érezni könyvtárakban, amikor egymás után emeli le a régi, poros könyveket a polcról. Az idő is kitágult, elveszítette viszonylagos szerkezetét is. A szeme most már nemcsak az ütéstől fájt, hanem a lassan pár órás szemüvegtelen léttől is. Amikor már a pongyoláját is le kellett vetnie, mert izzadni kezdett alatta, eszébe jutott Eliade fantasztikus prózája, kedvenc licis olvasmányai, ahogyan a jelek vezetnek át a realitásból a fantasztikumba, vagy hogy még élhetőbb legyen: a szakrálisba. Szinte érezte, ahogy veszíti el a kapcsolatot a jelennel, még egyszer ránézett az alakuló ruhakupacokra. Ha ez a gyerekeimmel történe, most aggódnék, kapaszkodott még egy utolsót a realitásba.

Otthon volt, gyermekkora kicsi szobájában a maga minimalista berendezésével, aminek viszont a lényegét adta a csipke. Csipketerítő az asztalon, az ágyneműtartón, még a könyvespolcon is. A rádió alatt. Templomba készülnek, édesanyja kikészíti ünneplőruháját, ami lassan öt éve ugyanaz, az almazöld nadrágját már kétszer lehajtották, kissé látszik a színváltozás az alján. A kötött pulóver kétszer volt bontva. Édesanyja is felteszi a tüdőszínű berettet az előszobában, édesapja a bárányszőr kucsmát illeszti a fejére a megszokott mozdulattal. Hirtelen bevillan, hogy ez egy áldott pillanat, hisz itt van az édesapja, pedig már meghalt. Egyszerre fantasztikus és természetes állapot, nem akar most ezen fennakadni. Már indulnának, az ajtó félig nyitva, amikor a föld alattuk megremeg, hullámozni kezd. Valami mélyről jövő, erős morgás hallható. Mindenki abba kapaszkodik, ami a keze ügyébe esik. Meredith megragadja a kilincset, de mivel az ajtó nyitva, elvágódik a lépcsőházban, szerencsére a lábtörlőn landol. A kilincs a kezében. *Föld-rengés, álljatok az ajtókeret alá*, adja az utasítást az apja, de a lány csak ring, nehezeére esik felállni. Szorongatja a kilincset. A lassú hullámozás

most gyors, lökésszerű remegésbe vált, a vitrinben a nippes táncba kezdenek, majd mintha csak utasításra, minden potyogni kezd. *Még ha vénasszonyok potyognak is* – hallja Meredith tanító nénije viccesnek szánt megjegyzését egy kirándulásszervezés kapcsán, ami a lányban mindig szorongást keltett, és mintha ez az érzés most tetőződött volna. Magát az ajtó alá vonszolva nézi, ahogy a tárgyak esnek: plafonról, szekrény tetejéről, fiókok borulnak ki, a kitörött vitrines szekrények ontják tartalmukat, az ágyak alól előkerülnek rég elfelejtett játékok, ahogy a szőnyegek alól is. És amikor már minden ismerős dolog lehullott, akkor elkezd hullani minden egyéb, ismeretlen, sosem látott, félelmetes cucc: táskák, cipők, kütyük, még egy kalorifer is, kezdi ellepni az alig negyven négyzetmétert, gyerekkora óriás belső terét, pedig már nem is remeg a föld, csak a tárgyak hullnak, takarják el először az igazi fapadlót, majd veszik el a levegőt is. Mostanra már a szülei is kiszorultak a lakásból, anyukája a szeme jobb felső sarkát törölgeti egy vizes zsebkendővel a lépcsőházban, apukája pedig óriási erőbevetéssel rácsukja az ajtót az egész hóbelevancra, és ráfordítja a kulcsot. Ezt a *hóbelevancot* elégedetten mondja is, mint aki jól végezte a dolgát, Meredith szokta így hangsúlyosan kimondani az ízes erdélyi szavakat néha, ilyenkor úgy érzi magát, mint aki megérkezett, hazaérkezett. Anyukája felkacag, Meredith még mindig görcsösen kapaszkodik a kilincsbe.

Arra ébred, hogy kezében a kilincs, izé, a cipő. Sarka. Csend, mozdulatlanság és rend van. Persze, attól függ, mihez viszonyítunk, mosolyodik el, az álom egészen feltöltötte. Kedve támad felpróbálni a cipőt. Persze valami hozzá illő ruhát is venne, és előkeresni a táskát is. Legalább itt bent, erre a pár órára, ami még maradt. Akarattal nem néz a kijelzőre. Jobb áztatni magunkat, most úgyszincs tétje. De nem. Sehogy sem találja a párját. Egyik süllyesztőben sincs, viszont van annyi minden más. Amiről még mindig nem akar tudni. Még nem. Inkább mindent visszatuszkol. Egyelőre a szemeteszsákokat is.

Első csengetésig reménykedik, keresi, hasra fekszik, székre áll, a sufniba is kimegy. Ha legalább zokni lett volna, gondolja később, hogy vigasztalhatná a szennyeskosár-mosógép-szárítókötél Bermuda-háromszögében ügyködő zoknimanó bizonyossága!